

อัตลักษณ์กับวาทกรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นแนวโควิด

Identity and the New Normal in COVID-19 Short Stories

อัญญา วารีสอาด

Ananya Wareesa-aad

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University

E-mail¹ : ananya.w@nsru.ac.th

Date Received : 29 March 2025

Date Revised : 8 September 2025

Date Accepted : 15 September 2025

Date Published online : 26 December 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอัตลักษณ์การประกอบสร้างเรื่องของเรื่องสั้นแนวโควิด และบทบาทของเรื่องสั้นแนวโควิดที่ส่งผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคม โดยศึกษาเรื่องสั้นแนวโควิด จำนวน 37 เรื่อง เป็นแหล่งข้อมูลหลัก และสำรวจความคิดเห็นกลุ่มประชากรตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในรายวิชาการวรรณกรรมกับการวิจารณ์สำหรับครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และครูภาษาไทยในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์เป็นข้อมูลประกอบการวิจัยในส่วนของการส่งผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคม

ผลการศึกษาพบว่า อัตลักษณ์ของเรื่องสั้นแนวโควิด คือ เรื่องสั้นที่สร้างการรับรู้เกี่ยวกับสังคมช่วงโควิด อำนาจของวาทกรรมและการโต้กลับวาทกรรมความปกติใหม่ที่มีอิทธิพลต่อผู้แต่งมีอำนาจต่อการสร้างประเพณีย่อยของเรื่องสั้นแนวโควิด แบ่งได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ เรื่องที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง ผลิตซ้ำวาทกรรมความปกติใหม่เป็นวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัย และเรื่องแนวสังคมสามัคคีธรรม สร้างวาทกรรมความสามัคคี คือ พลังขับเคลื่อนสังคมแบบปกติใหม่ออกจากวิกฤตความทุกข์ยากอย่างเป็นรูปธรรม เรื่องทั้ง 2 ประเภทนี้ สร้างผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเชิงบวกต่อการยอมรับความปกติใหม่ สอดคล้องกับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังรับรู้เนื้อหาของเรื่องที่รู้สึกมีความหวังและกำลังใจมากขึ้น และเรื่องที่ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่ว่าคือความไม่ปกติที่สร้างความทุกข์

¹ ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (Corresponding author)

ยากผ่านอัตลักษณ์ผู้ทุกข์ทนของตัวละคร จึงเป็นภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมที่มีลักษณะสร้างความรู้สึก
เชิงลบต่อความปกติใหม่ สอดคล้องกับพฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เปลี่ยนไปในเชิงลบหรือสิ้นหวัง

คำสำคัญ : เรื่องสั้นแนวโควิด, อัตลักษณ์เรื่องสั้นแนวโควิด, วาทกรรมความปกติใหม่, โควิด-19, การเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรม

Abstract

This study examines the narrative identity of COVID-19-inspired the short stories, focusing on the role they play in influencing changes in social behavior. Thirty-seven COVID-19 genre short stories were analyzed using content analysis. To examine the impact of the pandemic resulting from engagement with short stories particularly on society and behavioral change, the data were collected through a survey of literature and literary criticism students at Nakhon Sawan Rajabhat University, as well as Thai language teachers in Nakhon Sawan Province.

The findings indicate that the narrative identity of COVID-19-inspired short stories were written by raising awareness of social realities during the pandemic. The power of discourse and the counter-discourse against the “new normal” significantly influenced the authors and played a crucial role in short stories. These stories can be categorized into three groups: (1) stories that employ the discourse of the new normal theme as their conceptual framework; (2) stories that reproduce the new normal discourse through the theme of safety culture; and (3) stories emphasizing social solidarity, showing the discourse that unity serves as a force to overcome the new normal crisis. The first two categories demonstrate positive behavioral changes toward the acceptance of the new normal, correspond to the views of participants; who expressed increased hope and encouragement after engaging the stories’ messages. If the “new normal” is portrayed as an abnormality that presents through the identity of despair characters, it constitutes a discursive act that generates negative sentiment toward the concept of the new normal. This corresponds to the participants’ perceptual responses, which shifted in a negative direction or reflected a sense of despair.

Keywords: The short stories in Covid-19, Identity of the short stories in Covid-19, New Normal discourse, Covid-19, Behavioral changes

บทนำ

การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โรคโควิด-19) เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีผลกระทบสูงต่อคนทั่วโลก จนองค์การอนามัยโลก (WHO) ประกาศให้เป็น “โรคระบาดใหญ่ทั่วโลก (Pandemic)” ในประเทศไทยพบการระบาดที่ไม่แน่นอน ตามข้อมูลของกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข (2565, น. 12-16) พบว่า มีทั้งช่วงเวลาที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ การระบาดระลอกแรก (3 มกราคม-3 พฤษภาคม พ.ศ. 2563) ระลอกที่ 2 (15 ธันวาคม พ.ศ. 2563-31 มีนาคม พ.ศ. 2564) ระลอกที่ 3 (1 เมษายน-31 ธันวาคม พ.ศ. 2564) และระลอกที่ 4 (1 มกราคม-1 กรกฎาคม พ.ศ. 2565) ขณะเดียวกันก็มีช่วงที่ไม่พบการระบาดโดยมียอดผู้ป่วยเป็นศูนย์ คือ ในช่วงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2563 ทั้งนี้ “การระบาดแบบกลุ่ม (cluster)” เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดการระบาดใหญ่ของประเทศในแต่ละระลอกขึ้นมา

ด้วยเหตุที่รัฐหรือระบบสาธารณสุขของรัฐยังไม่สามารถจัดการ ควบคุม หรือยุติการระบาดของโรคโควิด-19 อย่างถาวรได้ ที่สำคัญ คือ ยาและวัคซีนเฉพาะก็ยังอยู่ในช่วงทดลองและพัฒนา รัฐจึงหันมาใช้นโยบายควบคุมการแพร่ระบาดของโรคด้วยการสร้างมาตรการความปกติใหม่ขึ้นมาควบคุมพฤติกรรมของประชาชนให้ลดหรือไม่ก่อให้เกิดความเสี่ยงในการติดโรคแทน รัฐมีการตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (ศบค.) ขึ้นมารายงานสถานการณ์และณรงค์ให้ประชาชนเปลี่ยนพฤติกรรมตามความปกติใหม่ที่รัฐกำหนดขึ้น ตลอดจนใช้สื่อทั้งที่เป็นของรัฐเองและภาคเอกชนในการรณรงค์ด้วย ที่สำคัญคือ รัฐใช้บุคลากรทางการแพทย์เป็นกระบอกเสียงและประกอบสร้าง “ความปกติใหม่” ขึ้นด้วยวาทกรรมทางการแพทย์ที่นำไปสู่ความชอบธรรมในการเปลี่ยนแปลงและแทนที่ “ความปกติ” ที่เป็นอยู่แต่เดิมด้วย “ความปกติใหม่” ที่รัฐกำหนดขึ้น ดังจะเห็นได้จากบทบาทของศาสตราจารย์ นายแพทย์ยง ภู่วรวรรณ หัวหน้าศูนย์เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านไวรัสวิทยาคลินิก คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นที่ปรึกษาสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 ของรัฐบาล ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของรัฐในการให้ความรู้แก่ประชาชนในการปฏิบัติตนเพื่อให้ปลอดภัยจากโรคโควิด-19 ด้วยการรักษาวินัยของความปกติใหม่ นายแพทย์ยงมักย้ำอยู่เสมอว่า “การต่อสู้ครั้งนี้จะประสบความสำเร็จดีมาก ทุกคนต้องช่วยกัน ทั้งรัฐ เอกชน ประชาชนต้องรักษาระเบียบวินัย รณรงค์ให้ล้างมืออย่างน้อย 20 วินาที หรือการใช้เจลแอลกอฮอล์ ป้องกันเขา ป้องกันเรา ด้วยการสวมหน้ากากผ้า/หน้ากากอนามัย เมื่อออกจากบ้านและเข้าไปในที่ชุมชน รวมถึงการรักษาระยะห่าง ไม่อยากเห็นการรวมคนหมู่มาก หากทำได้จะช่วยลดการแพร่กระจายและลดการแพร่ระบาดของโรคได้ ขอให้อดทน ถ้าคนไทยร่วมมือกัน เราจะผ่านวิกฤตนี้ไปด้วยกัน” (กรมควบคุมโรค, 2563) นายแพทย์ยงให้เหตุผลว่า ถึงแม้ “มนุษยชาติเริ่มเห็นหนทางพิชิตเชื้อโรคร้ายนี้ได้ การพัฒนาและทดลองวัคซีนใกล้ความจริงมากขึ้นทุกที แต่กว่าจะถึงวันนั้น ระหว่างที่รอคอย ทางเดียวที่เราต้องทำคือ รักษามาตรการในการลดการแพร่กระจายของโรคให้เข้มงวดและเคร่งครัด เพื่อควบคุมการระบาดให้น้อยที่สุดและช้าที่สุด” (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2563 น. XI)

กระแสความไม่รู้และความหวาดกลัวต่อโรคโควิด-19 ประกอบกับการดำเนินไปของมาตรการรัฐที่มุ่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของประชาชนให้เกิดความปกติใหม่อย่างรวดเร็วและเข้มงวด สร้างผลกระทบต่อ

มิติของการดำเนินชีวิต การเรียนหนังสือ การทำมาหากิน และการรับบริการสาธารณะและสาธารณสุขของประชาชน ทั้งนี้ การได้รับผลกระทบในแต่ละมิติในระดับที่มากน้อยต่างกันจะขึ้นอยู่กับตัวแปรด้านอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลที่หลากหลายต่างกัน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความทุกข์ของชนชั้นกลาง (กลุ่มหนึ่ง) ในเมืองกรุงเทพฯ รายงานการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับวิถีชีวิตและเสี่ยงที่หายไปในวิกฤตโรคระบาดโควิด-19 ของปรมินทร์ ตั้งโอภาสวิไลสกุล (2565, น. 52-53 และ น. 63) ที่พบว่าโควิด-19 ซึ่งโจมตีคนทุกกลุ่มทุกชนชั้นอย่างไม่เลือกปฏิบัตินั้น สร้างผลกระทบต่อคนในรูปแบบและระดับที่ต่างกันตามอัตลักษณ์ที่หลากหลายของปัจเจกบุคคลภายในระบบสังคมหนึ่ง ๆ คนขายของหรือคนตัวเล็กตัวน้อยที่เป็นคนยากจนเป็นแรงงานไร้ฝีมือ คนไร้บ้าน หรือแรงงานในเศรษฐกิจนอกระบบ เป็นกลุ่มเปราะบางที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโควิด-19 เนื่องจากเงื่อนไขชีวิตและความรุนแรงเชิงโครงสร้างที่ปิดกั้นไม่让他们สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ทรัพยากรในการป้องกัน ตลอดจนไม่สามารถที่จะประพัตติตนให้สอดคล้องกับมาตรการควบคุมของรัฐได้อย่างไรก็ตาม ปรมินทร์ชี้ให้เห็นว่าคนกลุ่มนี้ได้รับคุณูปการจากงานวิจัยจำนวนมากที่ทำให้สังคมได้ยินเสียงของพวกเขาที่กำลังทุกข์ยาก และกลายเป็นผู้มีอัตลักษณ์แบบผู้ทุกข์ทนขึ้นมาภายใต้การกระทำของวาทกรรมดังกล่าว ต่างจากชนชั้นกลาง ซึ่งเสียงทุกข์ทนของพวกเขาถูกลดทอน กดทับ หรือกลืนหายไปทั้งจากนโยบายรัฐที่ดำเนินไปแบบ “อุ้มนายทุน-สงเคราะห์คนยากจน” และการรับรู้สนใจของสังคม ทั้งที่ชนชั้นกลางเองก็ได้รับผลกระทบไม่น้อยไปกว่าคนกลุ่มอื่น ทั้งในด้านความหวาดกลัวต่อการติดเชื้อโควิด-19 และการแบกรับแรงกดดันจากภาระหนี้สินที่พอกพูน รายได้ที่หดหาย ความไม่แน่นอนมั่นคงในอาชีพ ความหวาดกลัวถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงกับชีวิตที่จะเกิดตามมาหลังการระบาดของโควิด-19 ความรู้สึกโดดเดี่ยวจากมาตรการช่วยเหลือของรัฐ ความเสี่ยงต่อการตกช่วงชั้นทางสังคม ถึงแม้ว่าจะพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อหารายได้มาบรรเทาสถานการณ์เฉพาะหน้า แต่ก็ไม่สามารถสลایวิกฤตที่เกิดขึ้นได้ ยิ่งกว่านั้นประสบการณ์ทุกข์ทรมานของพวกเขาถูกกลบไปอยู่ฉากหลังของปรากฏการณ์โควิด ชนชั้นกลางหลายคนถูกตัดสินคุณค่าและตีตราจากผู้ครอบงำว่าล้มเหลวในชีวิต อย่างไรก็ตาม ผลกระทบที่เกิดขึ้นนี้ ได้ทำให้ชนชั้นกลางเห็นถึงความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความไม่เท่าเทียมเหลื่อมล้ำที่แฝงฝังอยู่ในระบบอบเสรีนิยมใหม่ผ่านประสบการณ์ทุกข์ทรมานที่พวกเขาเผชิญด้วยตนเอง จุดประกายให้ผู้คนเริ่มตั้งคำถามกับโครงสร้างเศรษฐกิจการเมืองที่เป็นอยู่ และนำไปสู่การแสวงหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ที่จะไม่ขับเคลื่อนสังคมด้วยกำไร แต่ขับเคลื่อนด้วยเจตจำนงของส่วนรวมและการมีส่วนร่วมของเสียงที่หลากหลายจากคนทุกกลุ่มแทน เพื่อที่จะพัฒนาระบบสวัสดิการและโครงข่ายรองรับทางสังคมที่มีความยุติธรรมเหมาะสมสำหรับคนทุกกลุ่มในยุคหลังวิกฤตการณ์โควิด-19

ข้อถกเถียงและวาทกรรมที่หลากหลายนี้ ไม่เพียงเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมเท่านั้น แต่ยังเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในวรรณกรรมอีกด้วย “นักเขียน” กลุ่มหนึ่งสนใจปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 พวกเขาประกอบสร้างความหมายของสังคมช่วงโควิด และอัตลักษณ์ของคนที่จะเป็นโดยยึดโยงอยู่กับวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับความปกติใหม่แบบใดแบบหนึ่งที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมตามทัศนะของนักเขียนในรูปแบบของเรื่องสั้น ซึ่งจากการสำรวจผู้วิจัยพบว่า มีทั้งสิ้น 37 เรื่องด้วยกัน ในบรรดาเรื่องสั้นเหล่านี้มีทั้งเรื่องที่นักเขียนประกอบสร้างขึ้นโดยผลิตซ้ำวาทกรรมความปกติใหม่ของรัฐ

การตั้งคำถามหรือโต้กลับ และการสร้างวาทกรรมที่ผสมผสานระหว่างความปกติใหม่กับแนวคิดการขับเคลื่อนสังคมด้วยพลังสามัคคีธรรมที่เชื่อว่าความสามัคคีเอื้อเพื่อต่อกันในสังคมจะนำมาซึ่งความอยู่รอดของคนทุกกลุ่ม อันส่งผลให้เรื่องสั้นเหล่านี้มีลักษณะเฉพาะต่างจากเรื่องสั้นร่วมสมัยทั่วไป และมีแง่มุมที่น่าสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของวิกฤตโควิด-19 และมาตรการความปกติใหม่ที่นำไปสู่การเกิดขึ้นของวาทกรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคล และการประกอบสร้างเนื้อหาของเรื่องสั้นซึ่งเป็นเรื่องเล่าของคนร่วมสมัยในการประกอบสร้างอัตลักษณ์นั้นขึ้นมาซึ่งนัยหนึ่งทำให้เรื่องสั้นประเภทนี้มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างจากเรื่องสั้นทั่วไป

ทั้งนี้ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า เรื่องสั้นเป็นเรื่องเล่าประเภทหนึ่งที่ประกอบสร้างจากวาทกรรม จึงเชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ของเรื่องเล่า และประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบต่าง ๆ ขึ้นมาผ่านประพันธ์ศิลป์และจินตนาการของผู้ประพันธ์ ดังนั้น การศึกษาอัตลักษณ์กับวาทกรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นแนวโควิด จึงเป็นการศึกษาที่มุ่งหาคำตอบโดยพิจารณาเรื่องสั้นแนวโควิดภายใต้มุมมองทฤษฎีที่มีความเชื่อมโยงกัน ดังนี้

1. เรื่องเล่าตามทฤษฎีเรื่องเล่า มีหลักการสำคัญ คือ การแสวงหาโครงสร้างของเรื่องเล่าที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความหลากหลาย และความซับซ้อนของวรรณกรรมทั้งในระดับของเนื้อหาและรูปแบบ (สุรเดช โชติอุดมพันธุ์, 2559, น. 90) ดังนั้น การมุ่งแสวงหาโครงสร้างที่ซ่อนอยู่นี้จะนำไปสู่การตอบคำถามเกี่ยวกับมิติอำนาจในการประกอบสร้างความหมาย อัตลักษณ์ ภาพตัวแทน อุดมการณ์ต่าง ๆ และการถอดรหัสข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจเรื่องเล่า” (ขจิตขวัณ วิกิจสาละ, 2564, น. 9)

2. แนวคิดเรื่องวาทกรรม ตามทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยม ที่พิจารณาว่าวรรณกรรมเป็น “วาทกรรมรูปแบบหนึ่งที่สร้างจากกรอบวาทกรรมหรือชุดความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง และส่งอิทธิพลในการหล่อหลอมความคิดของผู้อ่าน” (สุรเดช โชติอุดมพันธุ์, 2559, น. 111) การวิเคราะห์วาทกรรมของวรรณกรรม จึงต้องมุ่งเน้นไปที่การค้นหากฎเกณฑ์ที่เป็นตัวกำกับให้การพูด การเขียน หรือการประเมินค่าในวรรณกรรมนั้นเป็นไปได้ (พิเชฐ แสงทอง, 2565, น. 111) เพื่อทำความเข้าใจการสร้างความรู้เกี่ยวกับภาพชีวิตและสังคมภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่ในยุควิกฤตโควิด-19 ที่มีทั้งเหมือนและต่างกันในเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง ภายหลังจากที่มีการถอดรหัสโครงสร้างทางวรรณกรรมที่ซ่อนอยู่ในเรื่องเล่าตามทฤษฎีเรื่องเล่า

3. แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ ตามหลักการของมิเชล ฟูโก ที่ว่าอัตลักษณ์เป็นผลมาจากวาทกรรมและปฏิบัติการทางวาทกรรม ซึ่งมีการผลิตความหมายเกี่ยวกับการสร้างความจริงในเรื่องต่าง ๆ (อภิญา เพ็ญฟู-สกุล, 2546, น. 51) เพื่อศึกษาการสร้างภาพความจริงเกี่ยวกับความปกติใหม่และสังคมในยุควิกฤตโควิด-19 ร่วมกับแนวคิดการค้นหอัตลักษณ์ของเรื่องเล่าของปอล ริเกอร์ ที่มีหลักการว่า โครงเรื่องเป็นมากกว่าลำดับของเหตุการณ์ในเรื่องเล่า แต่เป็นศิลปะแห่งการจัดรูป การศึกษากระบวนการวางโครงเรื่องหรือการจัดระเบียบเจตนา สาเหตุ การกระทำ และความบังเอิญที่ทำให้เกิดความผันผวนของชะตากรรมของตัวละครจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดจบของเรื่อง จะนำไปสู่การค้นพบความจริงเกี่ยวกับ “แบบเรื่องเล่า” หรืออัตลักษณ์อันเป็นแก่นแกนของเรื่องเล่า นั้น ๆ ได้ (คงฤช ไตรยวงศ์, 2556, น. 111-112)

ความปกติใหม่เป็นวาทกรรม เพราะมีอำนาจในการสร้างและการเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ของคนร่วมสมัยตามแนวคิดของฟูโกต์ เรื่องเล่าที่นักเขียนร่วมสมัยสร้างขึ้นในรูปแบบของเรื่องสั้นประกอบสร้างขึ้นเพื่ออธิบายปรากฏการณ์และการเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลที่เขาเห็นว่าควรจะเป็นตามที่คนๆ นั้นกำลังดิ้นรนหาความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับความปกติใหม่ที่เขายอมรับผ่านศิลปะของการจัดรูปตามแนวคิดของปอล ริเกอร์ ซึ่งตามการศึกษาของโจนาธาน คัลเลอร์ (2561, น. 196) พบว่า อำนาจทางวรรณศิลป์ที่เกิดจากศิลปะของการจัดรูปหรือการประกอบสร้างเรื่องเล่านี้ สามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อ่านให้คล้อยตามและมีประสบการณ์ร่วมกับตัวละครได้ โดยเมื่อผู้อ่านทราบว่าตนอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ จะรู้สึกเช่นไร จึงมีแนวโน้มจะกระทำหรือรู้สึกตามตัวละคร ส่งผลให้ผู้อ่านมีอัตลักษณ์หรือเป็นแบบที่ผู้อ่านเป็นโดยแบ่งปันความรู้สึกร่วมกับตัวละครที่อ่าน ประพันธ์ศิลป์ของเรื่องสั้นแนวโควิด จึงเป็นภาคปฏิบัติการของวาทกรรมที่มีอำนาจสร้างผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมได้

การวิจัยเรื่อง “อัตลักษณ์กับวาทกรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นแนวโควิด” จึงไม่เพียงสร้างประโยชน์ต่อแวดวงวรรณกรรมวิจารณ์ แต่การถอดรหัสปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในมิติของเหตุการณ์และอารมณ์ความรู้สึกของนักเขียนซึ่งเป็นคนร่วมสมัยผ่านวรรณกรรมเรื่องสั้นแนวโควิด ซึ่งตัวบทเรื่องสั้นเป็นทั้งผลิตผลของวาทกรรมอันหลากหลายและภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมที่สร้างผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในขณะเดียวกัน การวิจัยนี้จึงเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในแวดวงสังคมศาสตร์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่เกิดประโยชน์กับแวดวงวรรณกรรมวิจารณ์

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอัตลักษณ์การประกอบสร้างเรื่องของเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีเนื้อหาเล่าเรื่องภาพชีวิตและสังคมผ่านประสบการณ์ชีวิตของตัวละครในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 โดยพิจารณาเรื่องเล่าดังกล่าวในประเด็นคำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเรื่องสั้น และผลกระทบของเรื่องสั้นในฐานะที่เป็นวาทกรรมซึ่งสามารถก่อผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมได้

วิธีการวิจัยหรือระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ช่วงแรกเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีเรื่องสั้นแนวโควิดเป็นแหล่งข้อมูลหลัก และช่วงหลังเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยนำผลความเห็นของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ประกอบการอ้างอิงหรือยืนยันกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพ และจะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) มีรายละเอียดสำคัญในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์การประกอบสร้างเรื่องของเรื่องสั้นแนวโควิด
2. เพื่อศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับบทบาทของเรื่องสั้นที่ส่งผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมอันเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19

สมมติฐาน

อัตลักษณ์ของเรื่องสั้นแนวโควิดเป็นผลมาจากวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับความปกติใหม่ทั้งในลักษณะการยอมรับและการปฏิเสธที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมไทยในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 วาทกรรมแต่ละแบบที่มีอิทธิพลต่อผู้แต่งแต่ละคนที่แตกต่างกันมีผลกระทบให้เกิดความแตกต่างกันในการประกอบสร้างความหมายของความปกติใหม่ในบริบทของการระบาดของโรคโควิด-19 ในเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง อันมีผลกระทบต่อการเกิดประเทยย่อยของเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีอัตลักษณ์การประกอบสร้างเรื่องต่างกันและเป็นภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมที่สร้างการรับรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมในสังคมของผู้อ่านเกี่ยวกับความปกติใหม่ที่แตกต่างกันตามไปด้วย

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่เป็นเรื่องสั้นแนวโควิดที่ตีพิมพ์ในช่วงที่พบการระบาดของโรคโควิด-19 ในระหว่างปี พ.ศ. 2563-2564 จำนวน 37 เรื่อง ได้แก่

ตารางที่ 1 ข้อมูลประชากรตัวอย่างที่เป็นเรื่องสั้นแนวโควิด

ที่	ชื่อเรื่อง	ชื่อผู้แต่ง	ปีที่พิมพ์
1	คุณพยายามแล้ว	คงเดช จาตุรันต์รัศมี	พ.ศ. 2563
2	Time Traveler Breakpoint at 2020	จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท	พ.ศ. 2563
3	ห้วนอนปลายเท้า	จิรัฏฐ์ ประเสริฐทรัพย์	พ.ศ. 2563
4	ข้าวดีจากนกนางแอ่น	จิราภรณ์ วิหวา	พ.ศ. 2563
5	ดอกไม้ ประตุ แจกัน ดินทราย ต้นไม้ใหม่	ฉัตรวิ เสนธนิศักดิ์	พ.ศ. 2563
6	Watch from Home	ธนชาติ ศิริภัทราชัย	พ.ศ. 2563
7	ความขึ้นสัมพันธ์ต่างหากที่เป็นตัวแบ่งฤดูกาล มิใช่อุณหภูมิตามที่เขาลอกกลวง	ภู กระดาษ	พ.ศ. 2563
8	โลมา	วิศุทธิ์ พรนิมิต	พ.ศ. 2563
9	นั่นคือแมงกะพรุนหรือโคมไฟที่ห้อยย้อย	อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์	พ.ศ. 2563
10	คนที่ไม่ใช่ ยังไงก็สังหารจอมทัพอัศวินไม่ได้	อุทิศ เหมะมูล	พ.ศ. 2563
11	ความไม่ปรากฏ	อารยา ราษฎร์จำเริญสุข	พ.ศ. 2563
12	ขอโทษ	อรุดา โควินท์	พ.ศ. 2563

ที่	ชื่อเรื่อง	ชื่อผู้แต่ง	ปีที่พิมพ์
13	กอด	จรัญ ยังยืน	พ.ศ. 2563
14	บ้านนอก ออกกรุง	ณัฐภูมิ ฤทธิ์นอก	พ.ศ. 2563
15	หนึ่งร้อยแปดสิบวัน	ภัทรา ภูภาณจนมรกต	พ.ศ. 2563
16	ระยะห่าง	เรวัต อริยกุลชัย	พ.ศ. 2563
17	รถประจำทางในคืนที่วิ่งไปอย่างไม่ธรรมดา	วิภาพ คัญทัพ	พ.ศ. 2563
18	จากเล็งถึงดอย ปลา และนาขั้นบันได	วินทกานท์	พ.ศ. 2563
19	ฝนแรกแห่งเดือนมีนาคม	สุริยา แดนลำโขง	พ.ศ. 2563
20	21 นาฬิกาครั้งสุดท้าย	กิตติศักดิ์ คงคา	พ.ศ. 2564
21	คืนลือดาวน	คำเจียร	พ.ศ. 2564
22	คำพิพากษาคดีข้ามเวลา	ชวลักษณ์	พ.ศ. 2564
23	ติอาร์ท	ทวีวัฒน์	พ.ศ. 2564
24	เสียง : 319	ธีรภัทร์	พ.ศ. 2564
25	ทางรอด I ทางตาย I ทางเลือก II	ธวัชธรรมพ์	พ.ศ. 2564
26	แค่คว้น	นินหาวา	พ.ศ. 2564
27	ไปตามทางที่เธอยอมรู้ดี	ลายา	พ.ศ. 2564
28	เช้าที่ตะวันสีทองไม่ส่องแสง	ลายา	พ.ศ. 2564
29	Post-Truth ไวรัสล้างความจริง	มายาโรส	พ.ศ. 2564
30	อย่าจำ	ริญา ทวีสกุล	พ.ศ. 2564
31	สร้างสะพาน	แพน พงศ์พนรัตน์	พ.ศ. 2564
32	ออกซิเจน	leGGyDan	พ.ศ. 2564
33	บันทึกเป็นท่อน ๆ (24 เฟรมต่อวินาที)	จำลอง ฝั่งชลจิตร	พ.ศ. 2564
34	โรคระบาดจากห้องคลอด (โควิด-19)	จำลอง ฝั่งชลจิตร	พ.ศ. 2564
35	จัดบ้านครั้งเดียว	จำลอง ฝั่งชลจิตร	พ.ศ. 2564
36	สตูลไม่ไกล	จำลอง ฝั่งชลจิตร	พ.ศ. 2564
37	อ่อนเค็ม	จำลอง ฝั่งชลจิตร	พ.ศ. 2564

2. ประชากรที่เป็นอาสาสมัคร มีลักษณะเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยเจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้และประสบการณ์การศึกษาวรรณกรรม เพื่อให้ได้ผลความเห็นทั้งในลักษณะประสบการณ์ตรงและการแสดงทัศนะต่อประสบการณ์ตรงดังกล่าวในการเกิดขึ้นของผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงความคิดความรู้สึก และมุมมองจากการรับรู้ผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงต่อผู้คนและสังคมจากการระบาดของโรคโควิด-19 ผ่านภาพแทนสังคมในวรรณกรรมเรื่องสั้นแนวโควิดในฐานะผู้อ่าน จำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาใน

รายวิชาการรวมกับการวิจารณ์สำหรับครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 60 คน และบุคลากรครูภาษาไทยในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือสำหรับสอบถามความคิดเห็นและความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างต่อการรับรู้เกี่ยวกับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงจากโรคโควิด-19 และวัฒนธรรมความปกติใหม่ จากการรับรู้ผ่านเรื่องสั้นแนวโควิด เพื่อศึกษาและสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับอิทธิพลของภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมของเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ศึกษาวิเคราะห์ความคิดเห็นและพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง โดยแจกแจงความถี่ของคำตอบ และนำมาคำนวณหาร้อยละเพื่อเสนอผลในลักษณะเป็นข้อมูลประกอบการอ้างอิงหรือยืนยันกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพในส่วนของการวิเคราะห์เรื่องสั้นแนวโควิดตามทฤษฎีการศึกษาวรรณกรรมที่มุ่งศึกษาอัตลักษณ์ของการประกอบสร้างเรื่องภายใต้วาทกรรม ที่มีอำนาจส่งผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้อ่านได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเรื่องสั้นแนวโควิด จำนวน 37 เรื่อง ตลอดจน ตำรา งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัย
2. วิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องสั้นแนวโควิดในประเด็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
3. จัดเวทีเสวนาโดยเน้นการสะท้อนคิดเชิงสร้างสรรค์ (creative reflecting) ซึ่งมีหลักการที่สำคัญดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา (2562, น. 1) กล่าวว่า “เป็นวิธีการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนสะท้อนคิดตนเอง (self-reflection) โดยการใช้พลังคำถาม (power questions) ตลอดจนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้เรียน โดยไม่ใช้อำนาจการสั่งการ หรือยึดยึดความคิดของตนเองให้แก่ผู้เรียน ซึ่งช่วยทำให้ผู้เรียนทบทวนกระบวนการทางความคิด (Thinking process) หรือความคิดของตนเอง มองเห็นความสามารถและศักยภาพที่ซ่อนอยู่แต่ยังไม่ได้นำมาออกมาใช้”
4. สัมภาษณ์ความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง
5. วิเคราะห์และสรุปผลความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง
6. สังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากผลการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มประชากรตัวอย่างและที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องสั้นแนวโควิด
7. สรุปผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษา

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง อัตลักษณ์กับวาทกรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นแนวโควิด ปรากฏผลการศึกษาในประเด็น อัตลักษณ์ของเรื่องสั้นแนวโควิด และการส่งผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมอันเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 จากเรื่องสั้นแนวโควิด ดังนี้

อัตลักษณ์ของเรื่องสั้นแนวโควิด

จากการวิจัยเรื่องสั้นแนวโควิดทั้ง 37 เรื่อง พบว่า เรื่องสั้นแนวโควิดมีอัตลักษณ์ร่วมกัน คือ เป็นเรื่องสั้นที่สร้างการรับรู้สังคมช่วงโควิดผ่านการประกอบสร้างเรื่องเล่าเกี่ยวกับชีวิตและสังคมภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่ ทั้งนี้ พบว่า ในบรรดาเรื่องสั้นแนวโควิด ทั้ง 37 เรื่อง ยังมีอัตลักษณ์เฉพาะด้านเนื้อหาที่ต่างกัน สามารถจำแนกเป็นประเภทย่อยได้ 3 ประเภท ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การจำแนกประเภทของเรื่องสั้นแนวโควิดตามอัตลักษณ์ด้านเนื้อหา

เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีความปกติใหม่ เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง	เรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อ ความปกติใหม่	เรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอ แนวคิดสังคมสามัคคีธรรม
1. หนึ่งร้อยแปดสิบวัน ของภัทรา ภูกาญจน์มรกต	1. คุณพยายามแล้ว ของคงเดช จาตุรันด รัศมี	1. บ้านนอก ออกกรุง ของ ณัฐภูมิ ฤทธิชนอก
2. โรคระบาดจากห้องคลอด (โควิด- 19) ของจำลอง ฝั่งชลจิตร	2. ดอกไม้ ประดู แจกกัน ดินทราย ต้นไม้ใหญ่ ของฉัตรวิ เสนธนิศศักดิ์	2. สร้างสะพาน ของแพนพงศ์ พนรัตน์
3. รถประจำทางในคืนที่วิ่งไปอย่างไม่ ธรรมดา ของวิภาพ คัญทัพ	3. นั่นคือแมงกะพรุนหรือโคมไฟ ที่ห้อยย้อย ของอ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์	3. จากเล็งดอย ปลา และนา ชั้นบันได ของวินทกานท์
4. ระยะห่าง ของเรวัต อริยกุลชัย	4. กอด ของจรัญ ยังยืน	4. แค่วัน ของนินหาวา
5. บันทึกเป็นเพื่อน ๆ (24 เฟรมต่อ วินาที) ของจำลอง ฝั่งชลจิตร	5. ทางรอด I ทางตาย I ทางเลือก II ของธวัชธรรมพ์	5. ไปตามทางที่เธอยอมรู้ดี ของลาया
6. จัดบ้านครั้งเดียว ของจำลอง ฝั่งชลจิตร	6. คนที่ไม่ใช่ ยังไงก็สั่งหารจอมทัพ อัศวินไม่ได้ ของอุทิศ เหมะมูล	
7. อ่อนเค็ม ของจำลอง ฝั่งชลจิตร	7. ดิอาร์ท ของทวีวัฒน์	
8. เข้าที่ตะวันสีทองไม่ส่องแสง ของลา ยา	8. ฝนแรกแห่งเดือนมีนาคม ของสุริยา แดนลำไย	
9. Post-Truth ไวรัสล้างความจริง ของมายาโรส	9. 21 นาฬิกาครั้งสุดท้าย ของกิตติ ศักดิ์ คงคา	
10. ย่ำจำ ของริญญา ทวีสกุล	10. เสียง : 319 ของธีรภัทร์	
11. Watch from Home ของธนชาติ ศิริภัทราชัย	11. ห้วนนอนปลายเท้า ของจิรัฐ ประเสริฐทรัพย์	

เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีความปกติใหม่ เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง	เรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อ ความปกติใหม่	เรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอ แนวคิดสังคมสามัคคีธรรม
12. ข้าวดีจากนกนางแอ่น ของจิราภรณ์ วิหาวา	12. คำพิพากษาคดีข้ามเวลา ของ ชลลักษณ์	
13. ขอโทษ ของอรุณา โควินท์	13. ออกซิเจน ของ leGGyDan	
14. สตุลไมโกล ของจำลอง ผึ้งชลจิตร	14. ความไม่ปรากฏ ของอารยา ราษฎร์- จำเริญสุข	
15. Time Traveler Breakpoint at 2020 ของจิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท	15. ความขึ้นสัมผัสต่างหากที่เป็นตัว แบ่งฤดูกาล มิใช่อุณหภูมิตามที่เขา หลอกลวง ของภูกระดาช	
16. คีนลือกดาวน ของคำเอียร	16. โลมา ของวิศุทธิ์ พรนิมิต	
รวม 16 เรื่อง	รวม 16 เรื่อง	รวม 5 เรื่อง

เรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภทมีอัตลักษณ์เฉพาะของการประกอบสร้างเรื่อง ต่างกันดังนี้

1. เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง มีอัตลักษณ์ด้านเนื้อหาที่สร้างการรับรู้ถึงความปกติใหม่เป็นการปรับตัวให้สอดคล้องกับบริบทชีวิตที่เปลี่ยนไปเมื่อเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ความปกติใหม่จึงเป็นวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัยที่เป็นความหวังของสังคมในการออกจากวิกฤต โดยนำเสนอผ่านโครงเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตของตัวละครเอกในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤตโรคโควิด-19 ประสบการณ์ดังกล่าวนำไปสู่ข้อสรุปที่พิสูจน์ว่าการรักษาวินัยของ “ความปกติใหม่” ช่วยลดหรือทำให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อโควิด-19 ได้

การพิสูจน์ผ่านประสบการณ์ของตัวละครว่าการรักษาวินัยของ “ความปกติใหม่” ช่วยลดหรือสร้างความปลอดภัยจากการติดเชื้อโควิด-19 ได้ จึงเป็นผลดีทั้งในระดับปัจเจกและสังคม เป็นการใช้เรื่องสั้นสร้างอัตลักษณ์ของผู้มีวัฒนธรรมความปกติใหม่ขึ้นมาโดยสร้างการรับรู้ต่อความปกติใหม่ในเชิงจริยธรรม และทำให้การรักษาวินัยของความปกติใหม่เป็นการรับผิดชอบต่อสังคม เป็นคุณสมบัติของความเป็นพลเมืองที่ดีในสังคมยุควิกฤตโควิด-19

ด้วยเหตุนี้ตัวละครเอกในเรื่องหนึ่งร้อยแปดสิบวันที่เป็นแพทย์ และในเรื่องโรคระบาดจากห้องคลอสด (โควิด-19) ที่เป็นพยาบาล จึงตัดสินใจแยกตัวเองออกจากครอบครัว ภายใต้การสนับสนุนของครอบครัว เพราะตัวละครเหล่านี้ต่างตระหนักถึงความจริงทางการแพทย์ที่พิสูจน์ว่าเชื้อโควิด-19 ระบาดจากคนสู่คนผ่านการสัมผัสเชื้อจากผู้ป่วยโดยตรงหรือสัมผัสผ่านสิ่งของเครื่องใช้ที่มีเชื้อปะปนอยู่ อิทธิพลจากความจริงดังกล่าวมีอำนาจเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมชีวิตของตัวละครเอกและครอบครัวสู่ “ความปกติใหม่” เนื่องจากวาทกรรมของความปกติใหม่ ได้สร้างตำแหน่งแห่งที่ของบุคคลขึ้นมาใหม่เป็น “คนปกติ” และ “กลุ่มเสี่ยง” ในกลุ่มเสี่ยงยังมีการแบ่งย่อยออกเป็นผู้ที่เสี่ยงต่ำและเสี่ยงสูงอีกด้วย แพทย์และพยาบาลที่ทำงานใกล้ชิดกับผู้ป่วยโควิด-19

จึงมีสถานะเป็น “กลุ่มเสี่ยงสูง” การแยกตัวเองออกจากครอบครัว จึงเป็นความจำเป็นในการลดความเสี่ยงของการระบาด และเป็นผลดีต่อการทำหน้าที่ “ด่านหน้า” ในการต่อสู้กับโรคโควิด-19 ตามที่สังคมมอบหมายให้ส่งผลให้ถึงแม้ว่าตัวละครเอกเหล่านี้และคนในครอบครัวของพวกเขาจะโหยหากันเพียงใด แต่พวกเขาก็เลือกที่จะแยกจากกันด้วยความเต็มใจ ดังที่ลูกชายของพยาบาลสาวในเรื่องโรคระบาดจากห้องคลอด (โควิด-19) ยอมรับที่แม่ของเขาจะย้ายไปอยู่ที่โรงพยาบาลชั่วคราวเพื่อทำหน้าที่พยาบาลของเธอ และขอให้เธอกลับมาหาเขาไปว่ายนํ้าอีกครั้งโดยไม่แง เช่นเดียวกับลูกชายของแพทย์หนุ่มในเรื่องหนึ่งร้อยแปดสิบวันที่เล็ก “ร้องไห้แง เมื่อพบว่าผมไม่กลับบ้านเสียที” (ภัทรา ภูภาณจนมรุต, 2563, น. 62) แต่เปลี่ยนไปวาดภาพและเขียนข้อความใต้ภาพให้กำลังใจเขาว่า “พ่อของผมเก่งที่สุด เขาเป็นนักบินอวกาศที่กำลังปราบเจ้าโควิดให้หมดจากโลก” (ภัทรา ภูภาณจนมรุต, 2563, น. 63) ดังที่ภรรยาถ่ายรูปลูกชายถือผลงานของตนเองส่งมาให้เขาดู

ขณะที่ตัวละครเอกในเรื่องสั้นที่เป็นคนทั่วไป ไม่ใช่บุคลากรทางการแพทย์ ซึ่งรับรู้ข้อมูลทางการแพทย์เกี่ยวกับการระบาดของโรคโควิด-19 จากการประชาสัมพันธ์ของภาครัฐ ต่างก็รู้สึก “ความปกติใหม่” เป็น “ความปกติ” ในบริบทของชีวิตที่เปลี่ยนไปเพราะเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 การเรียนรู้และปรับตัวเพื่อให้เกิดความเคยชินจนความปกติใหม่กลายเป็นความปกติรูปแบบใหม่ในชีวิตของตนจึงมีความจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของตนเองและสังคม ดังที่ตัวละครเอกในเรื่องรถประจำทางในคืนที่วิ่งไปอย่างไม่มีธรรมดา รู้สึกว่า “กระเป๋ารถจะทำหน้าที่ตะโกนบอกคนข้างล่างที่ขยับจะวิ่งขึ้นรถว่า รถเต็มแล้วครับ ขอโทษด้วยหลาวว่า คนที่ได้ขึ้นประโยชน์นี้คงงง เพราะมองด้วยสายตา เห็นอยู่ว่ารถโล่ง แต่ในสถานการณ์โรคภัยระบาดอย่างนี้ ทุกคนคงเข้าใจและยอมรับชะตากรรมอยู่แล้ว ไม่มีใครวิ่งสวนขึ้นมา ต่างถอยออกไปด้วยความผิตหวัง” (วิภาพ ศัญทัพ, 2563, น. 78) ไม่ต่างจากที่ตัวละครเอกในเรื่องขอโทษที่มีทัศนคติว่า “ตอนนี้แหละ นอกจกบ้าน ก็ไม่มีที่ไหนปลอดภัย” (อรุดา โควินท์, 2563, น. 242) ส่งผลให้เกิดความสนใจในการใช้ชีวิตแบบ “อยู่บ้าน ลดเชื้อ เพื่อชาติ” ทั้งที่วิถีชีวิตใหม่ดังกล่าวนี้แตกต่างจากวิถีชีวิตดั้งเดิมที่คุ้นเคยและโหยหา ซึ่งนอกจากจะแสดงให้เห็นข้อดีด้านความปลอดภัยทางสุขภาพ ผ่านการที่ตัวละครเอกซึ่งรักษาวินัยของความปกติใหม่อย่างเคร่งครัดไม่ติดเชื้อโควิด-19 แล้ว เรื่องสั้นแนวนี้นางเรื่องยังชี้ให้เห็นอีกด้วยว่าพื้นที่ที่รักษาวินัยของความปกติใหม่อย่างเคร่งครัด ช่วยให้ควบคุมสถานการณ์ของโรคระบาดได้ดี เป็นผลให้สามารถดำเนินมาตรการผ่อนคลายเป็นได้เร็วและต่อเนื่อง เช่น เรื่องสตูลไม่ไกล ที่พบว่ากรณีที่บรรยากาศในชุมชนดำเนินไปในลักษณะ “โควิดเฟื่องซาก็จริง โรงพยาบาลยังต้องเฝ้าระวัง” (จำลอง ฝั่งชลจิตร, 2564, น. 173-174) ขณะที่ภาครัฐก็ “เพิ่งเปิดรับตอนเขาผ่อนปรน แต่ยังต้องระมัดระวัง ที่นี้ไม่ค่อยมีปัญหาแพร่ระบาด” (จำลอง ฝั่งชลจิตร, 2564, น. 174) จึงทำให้ยอดผู้ติดเชื้อเป็นศูนย์ ส่งผลให้มาตรการผ่อนคลายเป็นไปได้อย่างไม่สะดุด การฟื้นตัวของภาครัฐจึงเกิดขึ้นได้เร็วและราบรื่น

อย่างไรก็ตาม นอกจากเรื่องสั้นที่นำเสนอเรื่องในลักษณะชี้ให้เห็นข้อดีของความปกติใหม่ผ่านประสบการณ์ของตัวละครที่สามารถเอาตัวรอดจากเชื้อโควิด-19 มาได้ ด้วยการรักษาวินัยของความปกติใหม่แล้ว พบว่ายังมีเรื่องสั้นที่นำเสนอในลักษณะชี้ให้เห็นโทษของการไม่รักษาวินัยของความปกติใหม่อีกด้วย เช่น ตัวละครเอกในเรื่องเช้าที่ตะวันสีทองไม่ส่องแสง ที่รักษาวินัยของความปกติใหม่อย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด แต่เพราะ

ความรีบร้อนที่จะส่งเพื่อนซึ่งมีอาการโรคประจำตัวกำเริบให้ถึงมือแพทย์โดยเร็วที่สุด ทำให้ตัวละครเอกที่เป็นผู้สูงอายุ “ถูกชนจากคนแปลกหน้าเกือบล้ม และมีคนแปลกหน้าอีกสองคนเข้ามาช่วยประคองไว้” (ลายยา, 2564ก, น. 243) การระลึกได้ว่าสัมผัสกับคนแปลกหน้าเมื่อกลับถึงบ้านแล้ว ดังที่เขากล่าวกับภรรยาว่า “พอไปอาบน้ำก่อนดีกว่า ช่วงไปถึงโรงพยาบาลแรก มีแต่ความซุกซน ไม่ทันกดแอลกอฮอล์ล้างมือเลย” (ลายยา, 2564ก, น. 243) จึงไม่ทันการเสียแล้ว เขาติดเชื้อโควิด-19 และแพร่เชื้อดังกล่าวให้แก่ภรรยา เป็นเหตุให้ทั้งสองคนเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว ซึ่งตัวบทผลิตซ้ำชุดคำอธิบายทางการแพทย์ที่ว่าเพราะทั้งสองคนเป็นผู้สูงอายุมิคุ้มกันต่ำกว่าคนในช่วงวัยอื่น จึงเป็นกลุ่มเปราะบางที่ง่ายต่อการติดเชื้อและเสี่ยงต่อการมีอาการรุนแรงหลังติดเชื้อ ขณะที่เรื่องคืนลોકดาวน์ ทำลายความชอบธรรมของวาทกรรม “ชีวิตเป็นของฉัน ฉันจะทำอะไรก็ได้ คนเรามีอิสระที่จะเลือกเดิน ฉันจะเป็นจะตาย มันก็เรื่องของฉัน ก็ชีวิตเป็นของฉันนี่นา” (คำเจียร, 2564, น. 215) ซึ่งเป็นความคิดของตัวละครเอกในตอนแรก ด้วยการทำให้เธอปฏิเสธการเปลี่ยนชีวิตตามความปกติใหม่ ไม่ว่าจะถูกกดดันจากสังคมอย่างไร เพราะเธอรู้สึกว่าการปกติใหม่ทำให้ชีวิตของเธอยุ่งยากมากขึ้น ดังจะเห็นว่าถึงแม้คนในชุมชนจะต่อว่าเธอว่า “นี่อีลิน รู้จักใส่แมสก์ได้แล้วนะ ไม่เห็นเธอว่าคนทั้งประเทศเขาใส่แมสก์กันหมดตอนออกมาข้างนอกบ้าน เหลือแต่เอ็งนั่นแหละ” (คำเจียร, 2564, น. 206) เธอก็ยังยืนยันที่จะใช้ชีวิตแบบเดิม จนกระทั่งเป็นสาเหตุของการระบาดแบบกลุ่มในชุมชน มีคนในชุมชนหลายคน รวมทั้งพ่อและแม่ของเธอต้องเสียชีวิต เธอจึงถูกวิญญานของผู้เสียชีวิตในชุมชนตามหลอกหลอน แต่เมื่อเธอสำนึกผิดโดยรู้สึกว่าการ “ความประมาทเป็นหนทางสู่ความตาย แต่ความประมาทของฉัน ไม่ได้ทำให้ตัวเองตายเพียงแค่นั้น ฉันคือต้นเหตุที่ทำให้คนอื่นต้องตายไปด้วย [...] ชีวิตที่ทำตัวแสนไร้ค่าในช่วงเวลาที่ยากลำบากของผู้คนทั้งประเทศ” (คำเจียร, 2564, น. 225) วิญญานของพ่อเธอจึงช่วยให้เธอหนีรอดจากวิญญานร้าย และกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีที่อยู่ในวินัยของความปกติใหม่ได้สำเร็จ

2. เรื่องสั้นแนวโควิดที่**ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่** มีอัตลักษณ์ด้านเนื้อหาแตกต่างจากเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่องอย่างสิ้นเชิง โดย “ความปกติใหม่” ในเรื่องสั้นแนวโควิดประเภทนี้ ไม่ใช่ “ความปกติ” รูปแบบหนึ่ง แต่คือ “ความไม่ปกติ” ที่สร้างความทุกข์ยากและปัญหาแก่ผู้คนไม่ต่างจากโรคโควิด-19 โดยพบการนำเสนอผ่านโครงเรื่อง 2 แบบ ได้แก่ ลักษณะแรกเป็นเรื่องสั้นที่นำเสนอชีวิตของตัวละครเอกที่มาตรการความปกติใหม่ทำให้ไม่สามารถใช้ชีวิตและทำมาหากินได้ตามปกติและมีอัตลักษณ์เป็น “ผู้ทุกข์ทน” ที่ล้มเหลวในชีวิต และลักษณะที่สองเป็นเรื่องสั้นที่เล่าถึงบทบาทของตัวละครเอกแบบวีรบุรุษที่พยายามเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ผู้ทุกข์ทนจากมาตรการความปกติใหม่

เรื่องสั้น**ลักษณะแรก** จะนำเสนอโครงเรื่องที่แสดงประสบการณ์ชีวิตของตัวละครเอกที่มีอัตลักษณ์แบบ “ผู้ทุกข์ทน” ซึ่งล้มเหลวในชีวิต เพราะมาตรการความปกติใหม่ส่งผลกระทบให้ตัวละครเอกไม่สามารถดำเนินชีวิต และทำมาหากินเพื่อหารายได้เลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ตามปกติ เรื่องสั้นเหล่านี้ผลิตซ้ำวาทกรรมโต้กลับความปกติใหม่ที่ว่า “ถึงไม่ติดโรคตาย ก็ต้องอดตายอยู่ดี” ให้เป็นรูปธรรมผ่านชะตากรรมของตัวละครเอก ดังตัวอย่างเช่นที่พบผ่านทัศนะของตัวละครเอกในเรื่อง 21 นาฬิกาครั้งสุดท้าย โดยเขาเป็น

ไรเดอร์ที่ถูกนางปีศาจเรียกให้มาส่งอาหาร แต่เมื่อส่งอาหารเสร็จ เขาพบว่าเป็นเวลา 21 นาฬิกาซึ่งตามท้องเรื่องระบุว่าเป็นเวลาเคอร์ฟิว เขาซึ่งยังไม่รู้ว่าลูกค้าสาวสวยที่เขาพบนั้นเป็นนางปีศาจ จึงขอหลบอยู่ในบ้านของเธอจนจนกว่าจะหมดเวลาเคอร์ฟิว ก่อนที่จะตื่นมาพบความจริงในทุกเช้าว่า ลูกค้าสาวสวยที่เขาพบและมีสัมพันธ์สาวพด้วยในค่ำคืนที่ผ่านมาหลังจากเธอใจดีให้เขาอาศัยอยู่ในบ้านจนกว่าจะหมดเวลาเคอร์ฟิว แท้จริงแล้วเธอเป็นนางปีศาจที่มีสภาพเป็นซากศพ เขาซึ่งรู้ความจริงแล้วพยายามวิ่งหนีออกจากบ้านของนางปีศาจ แต่เมื่อวิ่งมาถึงประตูบ้าน ท้องฟ้าก็กลับมืดมิดและเวลาจะกลับไปอยู่ที่ 21 นาฬิกาทุกครั้งไป เขาจึงไม่อาจหลุดออกจากชีวิตที่ไม่ปกติในบ้านของนางปีศาจได้ และในที่สุดเขาก็หมดแรงที่จะดิ้นรนมีชีวิตรอดจากโลกภายใต้ภาวะเคอร์ฟิวนี้ต่อไป ดังความว่า “ผมจ้วเจียตื่นขึ้นมาอีกครั้งในรุ่งเช้า ครึ่งนี้ผมไม่ได้รู้สึกจอลูกขึ้นจากเตียงอีกต่อไปแล้ว ผมนอนนิ่งอยู่อย่างเดิม ในอ้อมกอดของศพ เมื่อแสงสาดมา ใครต่อใครคงเห็นชัดเจนว่า...ผมก็กลายเป็นศพไปเช่นกัน” (กิตติศักดิ์ คงคา, 2564, น. 150) ซึ่งตัวบทยังเสียดสีอีกด้วยว่า “ทหารและตำรวจ” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สื่อถึงภาครัฐในเรื่องต่างไม่รับรู้ผลกระทบที่เขาได้รับจากเคอร์ฟิวซึ่งเป็นความปกติใหม่ของสังคมที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อควบคุมการระบาดของโรคโควิด-19 ผ่านความรู้สึกของตัวละครเอกที่ว่า “ทหารและตำรวจที่เดินกันทั่วไปทั้งหมดตรงหน้าบ้านไม่สังเกตผมแม้แต่บ่อย ทั้งที่ห่างจากกันแค่ไม่ถึงมือเอื้อม ราวกับอยู่กันคนละโลก คนละมิติ ห่างไกลจนไม่อาจสัมผัสถึง” (กิตติศักดิ์ คงคา, 2564, น. 149)

ส่วนเรื่อง**ลักษณะที่สอง**นั้น จะนำเสนอภาพผลกระทบที่ประชาชนได้รับจากมาตรการความปกติใหม่โดยภาพรวม ขณะที่ตัวละครเอกมีบทบาทแบบตัวละครวีรบุรุษที่พยายามปกป้องหรือเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ตัวอย่างเช่น ตัวละครเอกในโลกอนาคตในเรื่องคำพิพากษาคดีข้ามเวลาที่เดินทางย้อนเวลากลับไปในช่วงเวลาที่มีการระบาดของโรคโควิด-19 เพื่อบันทึกภาพผลกระทบที่เกิดขึ้นจากมาตรการความปกติใหม่ และนำไปใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินคดีกับผู้มีส่วนในการบริหารจัดการสถานการณ์การระบาดในขณะนั้นในโลกอนาคต เนื่องจากตามท้องเรื่องสังคมในยุคอนาคตของตัวละครเอกนั้น เป็นสังคมที่มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ มีการบัญญัติกฎหมายให้ศาลในยุคของเขาสามารถตัดสินโทษผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีตได้ และหากบุคคลในอดีตคนใดถูกตัดสินว่ามีความผิดจากมุมมองของศาลในยุคของเขา “ตำรวจกาลเวลาก็จะข้ามเวลาไปยังสมัยที่คนร้ายนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ จากนั้นก็จะเก็บเนื้อเยื่อเพื่อเพาะเลี้ยงสร้างร่างกายเมื่อร่างกายพร้อม พวกเขาก็จะทำการโคลนนิ่งความทรงจำ โดยบางคนอาจใช้คำเรียกว่า ‘โคลนนิ่งวิญญาณ’ ก็ได้” ร่างที่ถูกโคลนนิ่งนี้จะเป็นร่างที่ถูกลงโทษตามความเห็นของคนในโลกอนาคต ขณะที่ร่างจริงในอดีตจะดำเนินชีวิตไปตามปกติ (ขวลักษณ์, 2564, น. 302) พลเอกประยุทธ์ มิสเตอร์อนุกรม และดอกเตอร์ยิม ซึ่งเป็นตัวละครที่ปรากฏในคำตอบว่ามีบทบาทในการแก้ปัญหาการระบาดของโรคโควิด-19 ถูกตัดสินจากโลกอนาคตในคำตอบว่า “การบริหารงานที่ผิดพลาด การใช้วัคซีนอย่างผิดหลักวิชาการ รวมถึงการบิดเบือนข้อเท็จจริง สาเหตุดังกล่าวจึงทำให้เกิดความสูญเสียถึงกว่าสองล้านชีวิต!” (ขวลักษณ์, 2564, น. 308) จึงถูกโคลนนิ่งวิญญาณและถูกลงโทษในโลกอนาคต โดยศาลในโลกอนาคตอ้างความชอบธรรมในการลงโทษโดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงในมุมของตนเอง โดยใช้หลักฐานที่ตัวละครเอกบันทึกได้ในช่วงเวลาที่มีการระบาดของโรคโควิด-19 ในโลก

อดีต ทั้งในลักษณะของภาพเหตุการณ์ และคำให้สัมภาษณ์ของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายการบริหารจัดการ
แก้ไขการระบาดของโรคโควิด-19 ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งแสดงออกในลักษณะไม่เห็นด้วย ผิดหวัง หวาดกลัว หรือ
เจ็บปวดต่อเหตุการณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์เหล่านี้มีทั้งบุคลากรทางการแพทย์อย่าง “คุณพยาบาลในชุด PPE ร้องให้
ออกมา เพราะรู้สึกเศร้าใจกับนโยบาย ‘จำแนกสี’ เพื่อรักษาผู้ป่วยโควิดที่ไม่ได้ผล” (ขวลักษณะ, 2564, น. 310)
และการสัมภาษณ์คนทั่วไปที่อยู่ในโรงพยาบาล หญิงคนหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่า “ดิฉันไม่อยากจะเห็นผู้คนที่ต้องเสียชีวิต
ข้างถนน มันสิ้นหวัง และสูญเสียศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์” (ขวลักษณะ, 2564, น. 312) ซึ่งเธอกล่าวโทษว่า
“ทั้งหมดเพราะรัฐไม่เคยให้ความสำคัญกับการป้องกัน...นั่นก็คือวัคซีน” (ขวลักษณะ, 2564, น. 313) การถูกดึงให้มี
ประสบการณ์ร่วมไปกับตัวละครเอกซึ่งผู้แต่งประกอบสร้างให้มีอัตลักษณ์เป็นผู้สังเกตการณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ตามความเป็นจริงผ่านเลนส์ตาที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์ที่เขาผ่าตัดมาซึ่งจะบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างตามความเป็นจริง
ที่เกิดขึ้นอย่างเที่ยงตรงแบบอัตโนมัติ บันทึกได้ว่า “ดวงตาเทียมของผมสามารถสังเกตได้ถึง อาการที่รับรู้ว่า
ตัวเองเป็นฝ่ายผิด และไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ที่สามารถหักล้างข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น” (ขวลักษณะ, 2564, น. 313)
ซึ่ง “เสียง” ของผู้ถูกกล่าวหาที่ทำให้ถูกเจ็บป่วยไปโดยเสียงเล่าผ่านเลนส์ตาของตัวละครเอกนี้ สะท้อนถึง
ทัศนะวิจารณ์เชิงลบต่อมาตรการและนโยบายแก้ปัญหาการระบาดของโรคโควิด-19 ด้วยความปกติใหม่
ตัวบทส่ง “เสียง” เรียกร้องให้รัฐเลือกแก้ปัญหาด้วยวิธีการอื่นที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนน้อยกว่าความปกติใหม่
เช่น การจัดหายา วัคซีน และเวชภัณฑ์ที่เพียงพอต่อการรักษาและการควบคุมการระบาดของโรคโควิด-19 ที่ได้ผล

3. เรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรม มีอัตลักษณ์แบบผสมระหว่างเรื่องสั้นแนวโควิด
ที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง โดยยอมรับ “ความปกติใหม่” ว่าเป็น “วัฒนธรรมที่สร้าง
ชีวิตปลอดภัย” จากโรคโควิด-19 ได้ และเรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่ในประเด็นที่เห็นว่า
“ความปกติใหม่” ทำให้ “ชีวิตไม่ปกติ” เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต การทำมาหากิน และการอยู่รอดในสังคม
แต่สิ่งที่แตกต่างจากเรื่องสั้นทั้งสองประเภทก็คือ การพิสูจน์ให้เห็นผ่านประสบการณ์ชีวิตของตัวละครที่พบว่า
การร่วมมือ เกื้อกูล ช่วยเหลือ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันในสังคม จะนำไปสู่ลักษณะ
สังคมเข้มแข็งแบบสังคมสามัคคีธรรม ซึ่งช่วยคลายวิกฤตที่เกิดจากข้อจำกัดของความปกติใหม่ คนในสังคมซึ่งมี
ทั้งภูมิหลังทั้งที่เหมือนและต่างกันจึงสามารถดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้กติกาแบบความปกติใหม่ได้อย่างมีคุณภาพ
และทำให้เกิดความรู้สึกว่าการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่เป็นวัฒนธรรมที่ปลอดภัยและเป็นไปได้
อย่างเป็นรูปธรรม

ตัวอย่างการนำเสนอเนื้อหาในเรื่องสั้นประเภทนี้ เช่น เรื่องจากเล็งดอย ปลา และนาชั้นบันได
ที่ตัวละครเอกพบว่า การใช้ชีวิตแบบต่างคนต่างอยู่ จะทำให้ “ชาวเลแหลมตงแห่งเกาะพีพีซึ่งประกอบอาชีพ
อย่างอื่น เช่น “ทำงานโรงแรมหรือรับจ้างทั่วไปมากกว่าออกทะเลหาปลา” (วินทกานท์, 2563, น. 147)
ต้องประสบวิกฤตด้านรายได้และปากท้อง เพราะมาตรการความปกติใหม่ ทำให้ “ทะเลปลอดจากนักท่องเที่ยว
มาเป็นเวลาร่วมเดือนแล้ว [...] ไม่มีเรือนักท่องเที่ยวขวักไขว่ ไม่มีเรือสินค้าขนาดใหญ่วิ่งผ่าน” (วินทกานท์,
2563, น. 145) เขาซึ่งว่างงานไม่ต่างจากคนอื่นในชุมชนเพราะโรงแรมหยุดกิจการชั่วคราว จึงชวนกันกับคนอื่น

ในชุมชนร่วมแรงร่วมใจกันตั้งกองคาราวานนำปลาไปแลกข้าวกับชุมชน ปกาเกอญอในภาคเหนือ ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากมาตรการความปกติใหม่ในลักษณะเดียวกัน โดยแบ่งงานกันทำตามความถนัด คนขับเรือท่องเที่ยวเปลี่ยนมาขับเรือหาปลา คนที่ยังรู้วิชาและเส้นทางหาปลาตามแนวทางของบรรพบุรุษ ช่วยกันออกไปหาปลา คนที่เหลือ “ทั้งชุมชนไม่เว้นแม้แต่ผู้เฒ่าผู้แก่ช่วยกันทำความสะอาดปลาที่หามาได้ ผ่าเอาเครื่องในออก ล้างทำความสะอาดแล้วนำมาตากแห้ง ทุกคนออกมาทำกิจกรรมร่วมกันในขณะที่ได้กั วังเล่นอยู่ใกล้ ๆ บ้างก็ลงไปว่ายน้ำเล่น พอเสร็จแล้วก็กลับมาช่วยพ่อแม่ทำงาน ” (วินทกานท์, 2563, น. 152) ขณะที่ตัวละครเอกก็ “เขาอาสาทำงานครั้งนี้เอง ช่วยจัดทำรายการของที่บ้านแต่ละหลังนำมาแลกเปลี่ยน” (วินทกานท์, 2563, น. 150) และยังช่วยประสาน รวมถึงเดินทางไปในกองคาราวาน เพื่อทำการแลกเปลี่ยนอาหารกับชาวปกาเกอญอจนสำเร็จ จากนั้นจึงนำข้าวที่ได้มากลับมาแจกจ่ายให้แก่คนในชุมชนตามสัดส่วนปลาที่หามาได้ ส่งผลให้ชุมชนของเขาสามารถปิดเกาะเพื่อความปลอดภัยจากโรคโควิด-19 ตามมาตรการความปกติใหม่ได้อย่างสบายใจและเชื่อมั่นว่าจะไม่ต้องประสบกับวิกฤตรายได้และปากท้องอีกเมื่อมีพันธมิตรที่ยั่งยืนเป็นชาวปกาเกอญอ ที่วิกฤตโควิดทำให้มีมุมมองต่อการสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจไปในทิศทางเดียวกันคือ การหวนกลับไปหาวิถีชีวิตและเศรษฐกิจแบบดั้งเดิมของบรรพบุรุษ และถ้าหากโอกาสในการท่องเที่ยวกลับมาเปิดกว้างอีกครั้งหลังวิกฤตโควิดสิ้นสุดลง พวกเขาจะไม่ปฏิเสธการแสวงหารายได้จากภายนอก แต่ก็จะไม่นำชีวิตไปผูกติดอยู่กับรายได้จากการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว จนเกิดเป็นวิกฤตขึ้นเหมือนที่ผ่านมา

การสะท้อนแนวคิดผ่านประสบการณ์ของตัวละครเอก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนความคิดจากการมองปัญหาแบบแยกเดี่ยวหรือต่างคนต่างอยู่ตามวัฒนธรรมแบบทุนนิยมแบบที่ผ่านมา ไปสู่การมองโลกแบบองค์รวม โดยมองว่าเราทุกคนต่างเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม เมื่อมีข้อพิสูจน์ทางการแพทย์ว่ามาตรการความปกติใหม่สามารถลดหรือป้องกันการระบาดของโรคโควิด-19 ได้ เราทุกคนจึงจำเป็นต้องร่วมมือกันเพื่อปกป้องตนเองและสังคมจากโรคโควิด-19 แต่ขณะเดียวกันเมื่อความปกติใหม่สร้างข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตจนกระทบต่อความอยู่รอดของคนบางคนหรือบางกลุ่ม เราทุกคนก็ควรจะร่วมมือช่วยเหลือเกื้อกูลกันตามกำลังความสามารถที่ตนมี เพื่อให้เราทุกคนมีศักยภาพในการขับเคลื่อนสังคมภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่เพื่อความปลอดภัยจากโรคโควิด-19 ไปพร้อมกันได้ เพราะหากมีคนที่ขาดความพร้อมจนไม่สามารถเปลี่ยนชีวิตตามความปกติใหม่ได้ ผลกระทบที่เกิดขึ้นย่อมไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงในการติดเชื้อโควิด-19 ของบุคคลนั้นเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อการระบาดโดยภาพรวมของสังคมอีกด้วย แนวคิดการช่วยเหลือเกื้อกูลกันแบบที่ตัวละครเอกในเรื่องสร้างสะพานกล่าวว่า “ใช้หลักว่าชาตอะไร หากมันมาเสริม รื้อตรงไหน อุดตรงนั้น ฉันเริ่มมองเห็นภาพตัวเองเป็นฟันเฟืองเล็ก ๆ ที่ช่วยให้บางอย่างที่ดี ๆ ชัด ๆ พอหมุนต่อไปได้บ้าง ลักนิดก็ยังดี” (แพน พงศ์พนรัตน์, 2564, น. 266) จึงเป็นแนวคิดสำคัญอันเป็นอัตลักษณ์ร่วมของเรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรมในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ต้นแบบที่มีสำนึกร่วมต่อสังคมขึ้นมา

ตัวละครเอกในเรื่องบ้านนอก ออกกรุง มีทัศนะว่า “สำหรับฉันนี้ไม่ใช่เวลาที่คนจะมาเอาเปรียบกัน แต่เป็นเวลาที่ทุกคนจะต้องแสดงน้ำใจต่อกัน มันถึงเวลาแล้วที่ควรจะมีตัวอย่างที่ดีให้กับสังคม ” (ณัฐภูมิ

อุทัยนอก, 2563, น. 141) เช่นเดียวกับตัวละครเอกในเรื่องไปตามทางที่เธอย่อมรู้ดี ซึ่งมีทัศนะว่า “ผู้นำชุดนี้ประเทศนี้ ไม่มีใครพาเราหนีออกไปด้วยการเรียกร้องแต่ไม่ลงมือทำเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง” (ลายยา, 2564ข, น. 186) “ดังเช่นสถานการณ์ของโรคระบาดภายใต้การบริหารงานของผู้นำที่อาจจะมีหลายเรื่องที่ยังไม่ถูกใจสำหรับใครหลาย ๆ คน การออกมาเรียกร้องจึงไม่ใช่สิ่งผิด แต่สิ่งที่ดังที่สุด คือ สิ่งที่จะสะท้อนออกมาจากจิตใต้สำนึกที่ตั้งอยู่บนบรรทัดฐานของศีลธรรม ความมีเมตตา และความปรารถนาดีต่อตนเองและผู้อื่นอย่างแท้จริง” (ลายยา, 2564ข, น. 195-196) ซึ่งตัวละครเอกในเรื่องแค่วันเป็นตัวละครที่แสดงออกถึงเจตนาธรรมที่ชัดเจนในการแสดงพลังในฐานะภาคประชาชนที่เป็น “ฟันเฟือง” หนึ่งในสังคมในการออกจากวิกฤตโควิด-19 ดังที่เขาขึ้นกรานอย่างหนักแน่นที่จะทำหน้าที่สัปเหร่อเผาศพโควิดต่อไป แม้ว่าจะต้องขัดแย้งกับภรรยาและคนในชุมชนของตัวเองก็ตาม เขาชี้แจงให้ภรรยาและคนในชุมชนฟังว่าการเผาศพตามขั้นตอนการป้องกันตามแนวทางความปกติใหม่นั้น ไม่ก่อผลกระทบต่อชุมชน ไม่มีทางที่ “เดียวเชื่อจากศพมันได้บินว่อนไปทั่ว แล้วก็ติดกันหมด!” (นินหาว, 2564, น. 111) อย่างที่ภรรยาและคนในชุมชนหวาดกลัว แต่กลับจะเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขวิกฤตการระบาดของโรคโควิด-19 ด้วยการกำจัดเชื้ออย่างถูกวิธี ซึ่งจะเป็นผลดีต่อทุกคนในสังคม ดังนั้น เขาจึงประกาศว่า “เออ จะใครก็ขออย่าได้มาห้ามกันเลย ฉันจะสู้จนกว่าฉันจะสู้จนไม่ไหวฉันแหละ” (นินหาว, 2564, น. 112)

ผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมอันเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 จากเรื่องสั้นแนวโควิด

เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีอัตลักษณ์เฉพาะต่างกันตามกรอบแนวคิดเกี่ยวกับวาทกรรมความปกติใหม่ ก่อผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในสังคมต่างกัน อันเนื่องมาจากการรับรู้การระบาดของโรคโควิด-19 และความปกติใหม่ที่ต่างกัน ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบประเภทเรื่องสั้นกับแนวโน้มพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ที่	ประเภทของเรื่องสั้นแนวโควิด	แนวโน้มพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง	
		นักศึกษา	ครู
1	มีความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิด เชิงบวก	96.33	98.67
2	ตั้งคำถามกับความปกติใหม่ เชิงลบ	98.33	100
3	ส่งเสริมสังคมสามัคคีธรรม เชิงบวก	96.33	98.67

จากตารางผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมที่สอดคล้องกับวาทกรรมที่เรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภทประกอบสร้างขึ้น โดยเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่องผลิตซ้ำวาทกรรม “ความปกติใหม่คือวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัย” ผ่านชะตากรรมของตัวละครที่แตกต่างกันโดยตัวละครที่เปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์เป็นผู้มีวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัยจะปลอดภัยจากโรคโควิด-19 ต่างจากตัวละครที่ไม่ยอมเปลี่ยนอัตลักษณ์ ซึ่งติดเชื่อโควิด-19 และเรื่องสั้นแนวโควิดแบบสังคมสามัคคีธรรมที่สร้าง

วาทกรรม “ความสามัคคีเอื้อเฟื้อกันในสังคมคือทางรอดจากภาวะวิกฤตโควิด-19” ด้วยการพิสูจน์ให้เห็นเป็นรูปธรรมผ่านเหตุการณ์ในโครงเรื่องที่วิกฤตชีวิตของตัวละคร ชุมชน และสังคมถูกทำให้สลายไปเมื่อคนในชุมชนและสังคมร่วมมือกัน ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน คือ เกิดความรู้สึกเชิงบวก มีความหวัง กำลังใจ และเห็นถึงความเป็นไปได้ที่จะอยู่รอดภายใต้บริบทชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปจากการระบาดของโรคโควิด-19 ส่วนเรื่องที่ตั้งคำถามกับความปกติใหม่ภายใต้วาทกรรม “ความปกติใหม่คือความไม่ปกติ” ที่สร้างการรับรู้ต่อความปกติใหม่นอกจากจะไม่ได้ทำให้โรคโควิด-19 หายไปแล้ว ยังเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตและการทำมาหากินจนต้องประสบวิกฤตอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนอีกด้วย สร้างแนวโน้มพฤติกรรมเชิงลบที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้สึกสิ้นหวังต่อการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่

สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษา อັตลักษณ์กับวาทกรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นแนวโควิด สรุปได้ว่า เรื่องสั้นแนวโควิดมีอັตลักษณ์สำคัญในด้านการประกอบสร้างเรื่องหรือด้านเนื้อหาที่เป็นการนำเสนอภาพชีวิตและสังคมภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่ในช่วงเวลาที่มีการระบาดของโรคโควิด-19 โดยสามารถแบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้อีก 3 ประเภท ได้แก่ เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง เรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อวาทกรรมความปกติใหม่ และเรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรม

เรื่องสั้นแนวโควิดที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง และเรื่องสั้นแนวโควิดที่เสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรม ผลิตวาทกรรมผ่านเรื่องเล่าที่เป็นประสบการณ์ชีวิตของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ ข้อดี และประโยชน์ของความปกติใหม่ในฐานะวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัย วาทกรรมดังกล่าวจึงมีอำนาจในการสร้างแนวโน้มพฤติกรรมเชิงบวกของสังคมต่อความปกติใหม่ ส่วนเรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อวาทกรรมความปกติใหม่ ผลิตวาทกรรมผ่านเรื่องเล่าที่เป็นประสบการณ์ชีวิตของตัวละคร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลกระทบเชิงลบของความปกติใหม่ จึงมีอำนาจในการสร้างแนวโน้มพฤติกรรมเชิงลบของสังคมต่อความปกติใหม่

ทั้งนี้ สอดคล้องกับผลการสำรวจความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ที่พบว่าเมื่อรับรู้ภาพเชิงบวกต่อความปกติใหม่ผ่านเรื่องสั้นทั้งประเภทที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่องและประเภทที่เสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรม กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในรายวิชาการวรรณกรรมกับการวิจารณ์สำหรับครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ร้อยละ 96.33 และครูภาษาไทยในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ ร้อยละ 98.67 เกิดความรู้สึกและแนวโน้มพฤติกรรมเชิงบวก มีความหวัง กำลังใจมากขึ้นในการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่ แต่เมื่อรับรู้ภาพเชิงลบต่อความปกติใหม่ผ่านเรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในรายวิชาการวรรณกรรมกับการวิจารณ์สำหรับครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ร้อยละ 98.33 และครูภาษาไทยในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ ร้อยละ 100 เกิดความรู้สึกและแนวโน้มพฤติกรรมเชิงลบหรือสิ้นหวังต่อการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมความปกติใหม่

การอภิปรายผลการวิจัย

เมื่อพิจารณาสรุปผลการวิจัยเรื่องสั้นแนวโควิดทั้ง 37 เรื่อง ด้วยกรอบแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ วาทกรรม และศาสตร์แห่งเรื่องเล่า ในลักษณะของการศึกษาวรรณกรรมในเชิงสังคมและคุณภาพ พบว่า การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของเรื่องสั้นแนวโควิด มีความสัมพันธ์กับวาทกรรม “ความปกติใหม่” แบบต่าง ๆ ที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมไทย

การเขียน “เรื่องเล่า” ในรูปแบบของเรื่องสั้นแนวโควิดเป็นการผลิตความหมายหรือสร้างความจริงเกี่ยวกับภาพสังคมในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 และบทบาทของความปกติใหม่ ซึ่งมีจุดกำเนิดจากมาตรการที่มุ่งสร้างความปลอดภัยทางด้านสาธารณสุขในการลดการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 การผลิตความหมายหรือการประกอบสร้างความจริงในเรื่องสั้นแนวโควิดนี้ถูกทำให้มีความเป็นไปได้ ผ่านกระบวนการจัดรูปเหตุการณ์ในโครงเรื่อง ที่เป็นการเรียงร้อยการกระทำของตัวละครให้เป็นระบบระเบียบและดำเนินไปในทิศทางที่ผู้ประพันธ์กำหนดไว้ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะก่อให้เกิดนิภาพที่เป็นการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับ “สังคมในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19” และ “ความปกติใหม่” ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

กลุ่มของเรื่องสั้นแนวโควิดที่มีวาทกรรมความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิดของเรื่อง มีลักษณะเป็นการผลิตซ้ำวาทกรรมความปกติใหม่ของรัฐ ที่อธิบายว่า ความปกติใหม่เป็น “วัฒนธรรมชีวิตปลอดภัย” ดังจะเห็นได้ว่าเรื่องสั้นประเภทนี้มีการพิสูจน์ให้ผู้อ่านเห็นว่าความปกติใหม่เป็นวัฒนธรรมชีวิตปลอดภัย ผ่านประสบการณ์จริงของตัวละครเอกที่รอดพ้นจากการติดเชื้อโควิด-19 ตลอดจนวิกฤตที่สืบเนื่อง เช่น การกลับมาฟื้นตัวทางเศรษฐกิจได้เร็วกว่า เพราะอยู่ในชุมชนเข้มแข็งที่ทุกคนต่างปฏิบัติตามความปกติใหม่อย่างเคร่งครัด ทำให้ชุมชนปลอดภัยจากเชื้อโควิด-19 ได้เร็วและได้รับการผ่อนปรนให้สามารถกลับมาดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องสะดุดกับมาตรการล็อกดาวน์ เพราะประสบกับการระบาดซ้ำ และผ่านตัวละครเอกที่ไม่ใส่ใจกับการรักษาวินัยความปกติใหม่ จนติดเชื้อโควิด-19 ซึ่งสร้างบทเรียนที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของความปกติใหม่ในอีกลักษณะหนึ่ง สอดคล้องกับความเห็นของศาสตราจารย์นายแพทย์ยง ภู่วรวรรณ ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทในการแก้ปัญหาวิกฤตโควิด-19 ที่เห็นว่า “โรคโควิด-19 เป็นโรคอุบัติใหม่ร้ายแรงที่สุดในรอบศตวรรษ และทำลายมนุษยชาติมากที่สุดในการหาทางรับมือ แม้มนุษยชาติจะเริ่มเห็นหนทางพิชิตโรคร้ายนี้ได้ การพัฒนาและทดลองวัคซีนใกล้ความจริงมากขึ้นทุกที แต่กว่าจะถึงวันนั้น ระหว่างที่รอคอย ทางเดียวที่เราต้องทำคือ รักษามาตรการในการลดการแพร่กระจายของโรคให้เข้มงวดและเคร่งครัดเพื่อควบคุมการแพร่ระบาดให้น้อยที่สุดและช้าที่สุด (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2563, น. XI) ซึ่งเขาเห็นว่าจะสร้างความเสียหายในทุกมิติน้อยกว่า

กลุ่มของเรื่องสั้นแนวโควิดที่ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่ ผลิตซ้ำวาทกรรมได้กลับวาทกรรมความปกติใหม่ ด้วยการสร้างวาทกรรมในลักษณะดังที่ ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.สุภชัย พานิชภักดิ์ กล่าวว่า “จินตภาพของชีวิตวิถีใหม่ (new normal) โลกไม่เคยอยู่ในสภาพคำว่า normal เลย” (สุภชัย พานิชภักดิ์, 2564, น. 81) ผ่านประสบการณ์จริงของตัวละครเอกที่แสดงให้เห็นว่า ความปกติใหม่เป็นมาตรการที่ทำให้วิถีชีวิตที่ดำเนินมา

อย่างปกติต้องหยุดชะงัก ผลจากการหยุดชะงักดังกล่าวมีผลกระทบต่อชีวิตในลักษณะที่เลวร้าย โดยทำให้ไม่สามารถเรียน ทำงาน หรือดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่นอีกต่อไป ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อความอยู่รอดของประชาชน จนนำไปสู่วาทกรรม “ถึงไม่ติดเชื้อโควิดตาย ก็อดตายอยู่ดี” ขึ้นมา สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องความทุกข์ของชนชั้นกลาง (กลุ่มหนึ่ง) ในเมืองกรุงเทพฯ รายงานการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับวิถีชีวิตและเสียงที่หายไป ในวิกฤตโรคระบาดโควิด-19 ของปรมินทร์ ตั้งโสภาสวีสกุล (2565, น. 51) ที่ศึกษาพบว่า ในช่วงเวลานี้ชนชั้นกลางบางกลุ่มต้องเผชิญกับความยากลำบาก แรงกดดันและภาวะตึงเครียดจากหนี้สิน ความไม่มั่นคงในอาชีพ รายได้ที่หดหาย ความเปราะบางของความสัมพันธ์ในครอบครัว การถูกโดดเดี่ยวจากมาตรการช่วยเหลือของรัฐ การตกช่วงชั้นทางสังคม และแม้ว่าจะพยายามปรับตัวเพื่อหารายได้ เช่น การผันตัวเป็นแรงงานรับจ้าง การระดมทรัพยากรจากเครือข่ายเพื่อรักษาสถานภาพของตนไว้ แต่เสียงของพวกเขากลับถูกกลบอยู่ฉากหลังของปรากฏการณ์ และหลายคนถูกซ้ำเติมด้วยการตีตราว่าล้มเหลว เรื่องสั้นแนวโควิดประเภทนี้จึงสร้างการรับรู้ต่อความปกติใหม่ในเชิงลบ และนำไปสู่การสร้างทัศนคติที่เห็นว่ารัฐควรแก้วิกฤตโควิดด้วยการสร้างความพร้อมทางด้านสาธารณสุข เช่น การจัดหายา เวชภัณฑ์ และวัคซีนให้เพียงพอ ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุด และส่งผลกระทบต่อประชาชนน้อยกว่า

กลุ่มของเรื่องสั้นแนวโควิดที่นำเสนอแนวคิดสังคมสามัคคีธรรม ผลิตซ์วาทกรรมที่เห็นว่า พลังแห่งความสามัคคีจะทำให้รอดพ้นจากวิกฤตได้ ผ่านประสบการณ์ของตัวละครเอกที่พิสูจน์ให้ผู้อ่านเห็นว่าการช่วยเหลือเกื้อกูลกันของคนในสังคม ทำให้ตัวละครเอกและคนในชุมชนของเขาพบกับทางรอดจากทั้งโรคระบาดและวิกฤตที่เกิดจากผลกระทบของมาตรการความปกติใหม่ สอดคล้องกับ ข้อเสนอในรายงานการดำเนินโครงการศึกษา “วัฒนธรรมไทยในกระแสการเปลี่ยนแปลงจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่พบว่า ประเทศไทยเป็นประเทศตัวอย่างที่ดีในอันดับต้น ๆ ของโลกที่เป็นบทเรียนแก่ประชาคมโลกในการรับมือกับโรคโควิด-19 ได้ เนื่องจากคนไทยมีนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่น แบ่งปัน โอบอ้อมอารี รู้จักหน้าที่ ตระหนักและคำนึงถึงส่วนรวม ประกอบกับคนไทยมีทักษะการเรียนรู้และปรับใช้ชีวิตท่ามกลางความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี (สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม, 2564, น. ๑)

อัตลักษณ์ร่วมของเรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภทที่ต่างก็นำเสนอภาพผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการระบาดของโรคโควิด-19 และมาตรการความปกติใหม่ ในลักษณะอิงเหตุการณ์จริง สร้างความสมจริงแก่เรื่องตามขนบการประพันธ์เรื่องสั้น อย่างไรก็ตามความสมจริงที่เกิดจากพื้นฐานของการอิงเหตุการณ์และผลกระทบจากการระบาดของโรคโควิด-19 และมาตรการความปกติใหม่ กลับสร้างการรับรู้และอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างผ่านชะตากรรมของตัวละครในเรื่อง ซึ่งแน่นอนว่าย่อมส่งผลกระทบต่อการสร้างการรับรู้แก่ผู้อ่านในลักษณะที่ต่างกัน และเมื่อสร้างการรับรู้ในลักษณะที่ต่างกัน เรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภทย่อมมีอำนาจต่อการสร้างความเปลี่ยนแปลงทางความคิดและพฤติกรรมของคนในสังคมเกี่ยวกับความปกติใหม่และการแสวงหาทางออกจากวิกฤตโควิดในลักษณะที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ตารางเปรียบเทียบประเภทเรื่องสั้นกับแนวโน้มพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ)

ที่	ประเภทของเรื่องสั้นแนวโควิด	แนวโน้มพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง	
		นักศึกษา	ครู
1	มีความปกติใหม่เป็นกรอบแนวคิด เชิงบวก	96.33	98.67
2	ตั้งคำถามกับความปกติใหม่ เชิงลบ	98.33	100
3	ส่งเสริมสังคมสามัคคีธรรม เชิงบวก	96.33	98.67

จากตารางข้างต้นจะเห็นถึงความเชื่อมโยงของอำนาจของวาทกรรมที่แสดงออกผ่านภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมที่อยู่ในรูปแบบของเรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภท ที่มีอำนาจต่อการกำหนดความคิดและความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่าง จนกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมสอดคล้องกับแนวคิดของเรื่อง สอดคล้องกับแนวคิดของมิเชล ฟูกูเกอที่กล่าวว่า อัตลักษณ์เป็นผลมาจากวาทกรรมและปฏิบัติการทางวาทกรรม เมื่อวาทกรรมชุดใดชุดหนึ่งเกี่ยวกับโรคโควิด-19 และความปกติใหม่ที่ไหลเวียนอยู่ในสังคม มีอำนาจต่อการกำหนดความคิดและมุมมองของผู้ประพันธ์เกี่ยวกับอัตลักษณ์ที่เป็นหรือควรจะเป็นในช่วงวิกฤตโควิด-19 วาทกรรมชุดนั้นก็จะกลายเป็นกรอบแนวคิดและเกณฑ์ในการกำหนดรูปแบบของความยุติธรรมในงานวรรณกรรม (poetic justice) ที่เป็นเรื่องของการลงโทษ การให้รางวัล หรือการให้โอกาสตัวละครตามการกระทำที่ถูกตัดสินว่าดี/เหมาะสมหรือไม่ดี/ไม่เหมาะสมของเขา จนนำไปสู่ชะตากรรมที่ตัวละครได้รับในตอนท้าย หรือก็คือวาทกรรมที่มีอำนาจกำหนดความคิดและมุมมองของผู้ประพันธ์ก็จะมีอำนาจกำหนดอัตลักษณ์ของการประกอบสร้างเรื่องของผู้ประพันธ์อีกทอดหนึ่ง ซึ่งตามทฤษฎีของปอล ริเกอร์อาจกล่าวได้ว่า เรื่องสั้นเหล่านี้มีบทบาทในการประกอบสร้างอัตลักษณ์หรือทำความเข้าใจอัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงวิกฤตโควิด-19 ตามทัศนะ (ที่เกิดจากอำนาจการกำหนดของวาทกรรมเกี่ยวกับความปกติใหม่ชุดใดชุดหนึ่ง) ของผู้ประพันธ์ อัตลักษณ์เหล่านี้ ได้แก่ อัตลักษณ์แบบผู้มีวัฒนธรรมความปกติใหม่ในเรื่องสั้นที่ผลิตซ้ำความปกติใหม่ของรัฐ อัตลักษณ์แบบผู้ทุกข์ทน สิ้นหวังและไร้ทางออกในเรื่องสั้นที่ตั้งคำถามต่อความปกติใหม่ และอัตลักษณ์แบบผู้ที่มีส่วนร่วมต่อสังคมในเรื่องสั้นแนวสามัคคีธรรม และเมื่อวาทกรรมเหล่านี้เผยแพร่สู่ผู้อ่านผ่านกระบวนการอ่าน จึงให้ผลสอดคล้องกับแนวคิดของโจนาธาน คัลเลอร์ ที่กล่าวว่า อำนาจของประพันธ์ศิลป์ในเรื่องสั้นจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับตัวละครผ่านการอ่าน ผู้อ่านจึงมีแนวโน้มความรู้สึกไปในทิศทางเดียวกันหรือสอดคล้องกับความรู้สึกของตัวละคร ผู้อ่านจึงสามารถเป็นแบบที่ตัวละครเป็นผ่านการอ่าน

อย่างไรก็ตาม ความหมายในวรรณกรรมจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์จากการตีความของผู้อ่าน การที่กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมสอดคล้องกับวาทกรรมที่เรื่องสั้นแนวโควิดแต่ละประเภทประกอบสร้างขึ้น อาจมีตัวแปรจากภาพรวมของภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นนักศึกษาและครูซึ่งเป็นชนชั้นกลาง ในสังคมร่วมสมัยที่มีการระบาดของโรคโควิด-19 บริบทชีวิตและปัญหาอุปสรรคที่กลุ่มตัวอย่างเผชิญจึงที่สอดคล้องหรือง่ายต่อการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตัวละครในเรื่องที่มีภูมิหลังใกล้เคียงกัน อันนำไปสู่การเกิดความรู้สึกร่วมที่ส่งผลต่อแนวโน้มพฤติกรรม ดังนั้น หากเป็นผู้อ่านกลุ่มอื่นที่มีภูมิหลังหรือบริบทชีวิตต่างออกไป เช่น เป็นผู้ที่ไม่

เคยมีประสบการณ์ร่วมในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 ก็อาจจะให้ผลแนวโน้มนเชิงพฤติกรรมผ่านการอ่านที่ เบี่ยงเบนออกไปจากนี้ได้

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิจัยอัตลักษณ์ของเรื่องเล่าทั้งที่เป็นวรรณกรรมและสื่ออื่น ที่นำเสนอเกี่ยวกับโรคระบาดและความป่วยไข้ ซึ่งนักวิจัย นักเขียน หรือนักสื่อสารสาธารณะสามารถใช้เป็น แนวทางในการศึกษาหรือประกอบสร้างเรื่องเล่าเกี่ยวกับ “โรคอื่น” เช่น โรคซึมเศร้า มะเร็ง หรือโรคระบาด ในประวัติศาสตร์ได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมโรค. (2563). *ศ.นพ.ยง ย้ำความร่วมมือ อุดหนุน มีวินัยป้องกันตนเอง ช่วยป้องกัน โควิด 19 ระลอก 2 ได้*. <https://www.ddc.moph.go.th/dncd/news.php?news=14379&deptcode=dncd>
- กองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. (2565). *ถอดบทเรียนการเตรียมความพร้อม รองรับภาระของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ระดับเขตสุขภาพ ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2563-1 กรกฎาคม 2565*. กองสาธารณสุขฉุกเฉิน.
- กิตติศักดิ์ คงคา. (2564). 21 นาฬิกาครั้งสุดท้าย. ใน *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม*. บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2563). *กระชากเปลี่ยนอนาคต: วิเคราะห์ปฏิวัติโควิด*. ชัคเชสพับลิชชิง.
- ขจิตขวัณ วิกิจสาละ. (2564). ศาสตร์การเล่าเรื่องในสื่อสารศึกษา. *วารสารศาสตร์*, 14(3), 9-85.
- คงฤช ไตรยวงศ์. (2556). อัตลักษณ์แบบเรื่องเล่าตามทัศนะของปอล ริเกอร์. ใน ปกรณ์ สิงห์สุริยา (บ.ก.), *เรื่องเล่าอัตลักษณ์ และความยุติธรรมในปรัชญาของปอล ริเกอร์* (น. 95-140). โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- คงเดช จาตุรันดรัสมิ. (2563). คุณพยายามแล้ว. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาล ไม่ปกติ* (น. 10-27). เดย์ โฟเอทส์.
- คำเจียร. (2564). คีนลือกดาวน. ใน อังคณา จิตรกวงค์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่ สีแดงเข้ม* (น. 198-226). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- จรรย์ ย้งยืน. (2563). กอด. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง: สู้โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 81-99). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- จำลอง ผึ้งชลจิตร. (2564ก). จัดบ้านครั้งเดียว. ใน ปันปรีดา ผึ้งชลจิตร (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นลาไล* (น. 117-136). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- จำลอง ผึ้งชลจิตร. (2564ข). บันทึกรักเป็นท่อน ๆ (24 เฟรมต่อวินาที). ใน ปันปรีดา ผึ้งชลจิตร (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นลาไล* (น. 79-98). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.

- จำลอง ผึ้งชลจิตร. (2564ค). โรคระบาดจากห้องคลอด (โควิด-19). ใน ปันปรีดา ผึ้งชลจิตร (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นลาไล* (น. 99-116). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- จำลอง ผึ้งชลจิตร. (2564ง). สตูลไม่ไกล. ใน ปันปรีดา ผึ้งชลจิตร (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นลาไล* (น. 153-202). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- จำลอง ผึ้งชลจิตร. (2564จ). อ่อนเค็ม. ใน ปันปรีดา ผึ้งชลจิตร (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นลาไล* (น. 213-226). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- จิตานันท์ เหลืองเพียรสมุท. (2563). Time Traveler Breakpoint at 2020. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 28-53). เดย์ โฟเอทส์.
- จิรัฏฐ์ ประเสริฐทรัพย์. (2563). ห้วนอนปลายเท้า. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 54-77). เดย์ โฟเอทส์.
- จิราภรณ์ วิหาว. (2563). ข้าวดีจากนกนางเขน. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 78-89). เดย์ โฟเอทส์.
- โจนาธาน คัลเลอร์. (2561). *ทฤษฎีวิวัฒนาการ: ความรู้ฉบับพกพา*. บุ๊คสเคป.
- ฉัตรวิ เสนอนิสศักดิ์. (2563). ดอกไม้ ประตุ แจกกัน ดินทราย ต้นไม้ใหม่. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 90-99). เดย์ โฟเอทส์.
- ชลลักษณ์. (2564). คำพิพากษาคดีข้ามเวลา. ใน อังคณา จิตรักวงศ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 296-316). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ณัฐภูมิ ฤทธินอก. (2563). บ้านนอก ออกกรุง. ใน ตรีนีลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 129-143). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ทวีวัฒน์. (2564). ตีอาร์ท. ใน อังคณา จิตรักวงศ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 272-295). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ธนาธิ ศิริภักทรายัย. (2563). Watch from Home. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 100-115). เดย์ โฟเอทส์.
- ธีรภัทร์. (2564). เสียง : 319. ใน อังคณา จิตรักวงศ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 153-176). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ธวัชธรรมพ์. (2564). ทางรอด I ทางตาย I ทางเลือก II. ใน อังคณา จิตรักวงศ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 37-59). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- นินหา. (2564). แคควิน. ใน อังคณา จิตรักวงศ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 107-130). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.

- ปรมินทร์ ตั้งโอภาสวิไลสกุล. (2565). ความทนทุกข์ของชนชั้นกลาง (กลุ่มหนึ่ง) ในเมืองกรุงเทพฯ: รายงานการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับวิถีชีวิตและเสียงที่หายไปในวิกฤตโรคระบาดโควิด-19. *วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 35(2), 50-68.
- พิเชฐ แสงทอง. (2565). *วรรณกรรมวิจารณ์: แนวคิดและปฏิบัติการ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ศูนย์ภาษาไทยสงขลา นครินทร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- แพน พงศ์พันธุ์รัตน์. (2564). สร้างสะพาน. ใน อังคณา จิตรวงษ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 253-271). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ภัทรา ภูกาญจนมรกต. (2563). หนึ่งร้อยแปดสิบวัน. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 47-64). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ภู กระดาษ. (2563). ความขึ้นสัมพันธ์ต่างหากที่เป็นตัวแบ่งฤดูกาล มิใช่อุณหภูมิตามที่เขาหลอกลวง. ใน จิระเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ*. (น. 130-143). เดย์ โฟเอทส์.
- มายาโรส. (2564). Post-Truth ไวรัสล้างความจริง. ใน อังคณา จิตรวงษ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 9-36). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ริญญา ทวีสกุล. (2564). ย่าจำ. ใน อังคณา จิตรวงษ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 60-80). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- เรวัต อริยกุลชัย. (2563). ระยะห่าง. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 112-128). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ลายา. (2564). ไปตามทางที่เธอยอมรับ. ใน อังคณา จิตรวงษ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม*. (น. 177-197). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- ลายา. (2564ก). เข้าที่ตะวันสีทองไม่ส่องแสง. ใน อังคณา จิตรวงษ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม*. (น. 227-252). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนา. (2562). *การถอดบทเรียนเพื่อการเปลี่ยนแปลง*. ศูนย์ผู้นำนวัตกรรม หลักสูตรและการเรียนรู้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินทกานท์. (2563). จากเลถึงดอย ปลาและนาขั้นบันได. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 144-161). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิภาพ คัญทัพ. (2563). รถประจำทางในคืนที่วิ่งไปอย่างไม่ธรรมดา. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 65-80). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.

- วิศุทธิ์ พรนิมิต. (2563). โลมา. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 144-153). เดย์ โฟเอทส์.
- ศุภชัย พานิชภักดิ์. (2564). จินตภาพใหม่ของประเทศไทยหลังวิกฤต. ใน สถาบันพระปกเกล้า, *จินตภาพใหม่ การกระจายอำนาจเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ: บทเรียนจากโควิด-19*. สถาบันพระปกเกล้า.
- สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม. (2564). *โครงการศึกษาวัฒนธรรมไทยในกระแสการเปลี่ยนแปลงจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)*.
<https://www.mhesi.go.th/index.php/all-media/book/4362-2019-covid-19.html>
- สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2559). *ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ 20*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรียา แดนลำโขง. (2563). ฝนแรกแห่งเดือนมีนาคม. ใน ตรีศิลป์ บุญขจร (บ.ก.), *รวมเรื่องวรรณกรรมโควิด เปลี่ยนโรคให้เป็นเรื่อง:สู่โควิด แปรวิกฤตเป็นโอกาส* (น. 100-111). สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- อภิญา เพ็ญฟูสกุล. (2546). *อัตลักษณ์ Identity การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด*. คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์. (2563). นั่นคือแมงกะพรุนหรือโคมไฟที่ห้อยย้อย. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 168-187). เดย์ โฟเอทส์.
- อารยา ราษฎร์จำเริญสุข. (2563). ความไม่ปรากฏ. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 188-209). เดย์ โฟเอทส์.
- อุทิศ เหมะมูล. (2563). คนที่ไม่ใช่ ยังไงก็สังหารจอมทัพอัศวินไม่ได้. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 210-229). เดย์ โฟเอทส์.
- อรุดา ไควนธ์. (2563). ขอโทษ. ใน จิรเดช โอภาสพันธุ์วงศ์ (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้นสถาน ณ กาลไม่ปกติ* (น. 230-245). เดย์ โฟเอทส์.
- leGGyDan. (2564). ออกซิเจน. ใน อังคณา จิตรภักดิ์สกุล (บ.ก.), *รวมเรื่องสั้น COVID-19 เรื่องเล่าจากพื้นที่สีแดงเข้ม* (น. 81-106). บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด.